

A Kúria a dr. Imre Márton ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Vitári Jenő ügyvéd által képviselt alperes ellen rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítása és jogkövetkezményei iránt a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál 18.M.371/2012. szám alatt megindított és másodfokon a Budapest Környéki Törvényszék 8.Mf.20.734/2014/4. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

k ö z b e n s ő í t é l e t e t :

A Kúria a Budapest Környéki Törvényszék 8.Mf.20.734/2014/4. számú ítéletét hatályon kívül helyezi, és a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 18.M.371/2012/12. számú közbenső ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek - tizenöt napon belül - 100.000 (egyszázezer) forint együttes másodfokú és felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak - felhívásra - 94.000 (kilencvennégyezer) forint együttes másodfokú és felülvizsgálati eljárási illetéket.

I n d o k o l á s

A felperes keresete az alperes rendkívüli felmondása jogellenességének megállapítására, ennek jogkövetkezményei alkalmazására irányult.

A Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 18.M.371/2012/19. számú közbenső ítéletével megállapította, hogy az alperes 2011. december 21-én kelt rendkívüli felmondásával jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát, az az ítélet jogerőre emelkedése napján szűnik meg.

A megállapított tényállás szerint a felperes 2000. szeptember 25-étől állt munkaviszonyban az alperesnél, illetve jogelődjénél. 2011. január 1-jétől a lakossági értékesítési divízió dél-keleti régió vezetőjeként osztályvezető munkakörben dolgozott. Feladatai közé tartozott a régiójában a szerződéses partnerek által üzemeltetett üzletekkel, ügyfelekkel való kapcsolattartás, az új üzletek nyitásával kapcsolatos előkészítő tevékenységben való részvétel. 2011-ben a felette F.Z. lakossági értékesítési igazgató, beosztottja pedig K.F. területi menedzser volt. Az alperesnél a régió szinten létrehozott Hálózatfejlesztési csoport foglalkozott az üzletek nyitásának előkészítésével. A csoport tagjai a régió vezetői voltak. Új üzlet nyitásával kapcsolatos pályázat elfogadásáról a csoport javaslata alapján a lakossági értékesítési igazgató döntött.

Az alperes egyik szegedi üzletét üzemeltető G. Kft. újabb viszonteladói üzletet kívánt nyitni a Sz.J. alatt, ezért ezen üzlethelyiség hasznosítójától szándéknyilatkozatot kért, hogy sikeres pályázat esetén az üzlethelyiséget bérbe veheti. Az

üzletnyitáshoz szükséges üzleti tervet a G. Kft. e-mailben benyújtotta a leendő üzlethelyiség helyszínét fényképpel jelölve meg, de annak tulajdoni lapját nem csatolta, az alperes pedig azt nem szerezte be. A Hálózatfejlesztési csoport 2011. február 24-én tartott ülésén tárgyalta a pályázatot, amelyen a felperes tartott részletes beszámolót, majd a csoport javasolta a nyitást, melynek alapján F.Z. hozta meg a jóváhagyó döntést. Az üzlet 2011. tavaszán megnyitott, és 2012. január végéig üzemelt.

A felperes szülei Sz.-n több ingatlannak is a tulajdonosai, akik a gyermekeik javára fele-fele arányban 2000. május 10-én adásvétel címén szerezték meg a Sz.J. alatti lakás tulajdonjogát. Erről a felperes is tudott. A szülők -a felperes tudtán kívül- egy későbbi időpontban vásárolták meg a perbeli üzlethelyiséget, majd azt az L. Kft.-nek bérbe adták a tulajdonosok külön értesítése nélküli továbbhasznosítási jogosultsággal. Az édesapa 2011. nyarán észlelte, hogy az üzlethelyiségben T. üzlet nyílt, erről azonban a felperest nem tájékoztatta.

A felperes a vele szemben indult vizsgálat során 2011. december 15-én az üzlethelyiséggel kapcsolatban úgy nyilatkozott, hogy „jelenleg nem tulajdonosa az üzlethelyiség ingatlannak, emlékei szerint bizonyos érdekeltsége volt az ingatlan fölött, de nem emlékszik arra, hogy ez tulajdoni jog, haszonélvezeti jog, vagy más jogosultság volt”. Állította a tulajdoni lap elétárását követően is, hogy az üzlethelyiség családi tulajdonjogáról nem tudott.

Az alperes 2011. december 21-én rendkívüli felmondással megszüntette a felperes munkaviszonyát. Az indokolás szerint a felperes tudott a Sz.J., T. üzlet megnyitásáról, az erről hozott döntésben munkakörénél fogva részt vett. A földhivatali nyilvántartás szerint az üzlet elhelyezését szolgáló ingatlan tulajdonosai a felperes szülei. A munkáltató nem tudta elfogadni a felperes azon nyilatkozatát, miszerint erről nem volt tudomása, és ezért nem tájékoztatta a döntést megelőzően a munkáltatót. Ugyanezen társasházi ingatlanban ugyanis az ingatlan fele része a tulajdonában van. E tény alátámasztja, hogy tudnia kellett arról, hogy az üzlet olyan ingatlanban helyezkedik el, amely a családja érdekeltségébe tartozik.

Az alperesnél érvényes Etikai Kódex szerint nem szabad olyan döntéseket hozni, vagy érdekeltséggel rendelkezni, amely akadályozza a pártatlan és hatékony munkavégzést. A döntéseket nem szabad személyes haszonnak vagy előnynek alárendelni, az érdekellentétet lehetőség szerint kerülni kell. Nem szabad döntéshozatalban, illetve megállapodásban részt venni, vagy a döntéshozatalt, megállapodást befolyásolni, ha érdekellentét, vagy más olyan körülmény áll fenn, amely alapján az érintett pártatlansága megkérdőjelezhető lehet. Az érintettségről, vagy érdekellentétről haladéktalanul tájékoztatni kell a közvetlen felettest.

A felperes magatartásával súlyosan megsértette a T. etikai szabályait, illetve az Etikai Kódex rendelkezéseit, ezért a

munkaviszonya a továbbiakban nem tartható fenn.

Az elsőfokú bíróság a jogvitát az 1992. évi XXII. törvény (régi Mt.) 3. § (1) bekezdése, 89. § (2) bekezdése, 96. § rendelkezései alapján bírálta el.

Álláspontja szerint okirati bizonyíték nem támasztotta alá, hogy a felperes tudott a szülei üzlethelyiségen lévő tulajdonjogáról (összeférhetetlenségéről). Elfogadható a 2011. december 15-én felvett jegyzőkönyvben lévő nyilatkozatára adott magyarázata, miszerint az „ingatlan felett” szóösszetételt fizikailag, mint az üzlethelyiség fölötti emeleti lakást kell érteni, és ebben rendelkezett érdekeltséggel. A felperes tudomásáról így csak a tanúk tudtak nyilatkozatot tenni, akik egybehangzóan állították, hogy a felperes nem közölte velük az érdekeltségét, semmi jel nem utalt erre.

K.F. előadta, hogy az üzlethelyiségről neki is az volt a véleménye, hogy az a legalkalmasabb. A G. Kft. ügyvezetője, M.M. a felperes szüleit nem ismerte, nem tudja, hogy az üzlethelyiségnek kik a tulajdonosai. A felperes édesapja azt vallotta, hogy a fiával a kapcsolatuk 2008-tól megromlott, általában nem kommunikáltak, üzleti tevékenységről, ingatlan tulajdonról a fiát nem tájékoztatta. Az üzlethelyiséget közvetve hasznosította, az ügyben eljáró L. Kft. a hasznosításról őt nem tájékoztatta.

A tanúvallomások egybehangzóak voltak abban, hogy a pályázat nem tartalmazott az üzlethelyiségre nézve tulajdoni adatokat. Az alperes tulajdoni lapot nem szerzett be, a végleges döntést F.Z. hagyta jóvá. 2012. január végén az üzlet bezárására a felperes javaslatára került sor kifejezetten gazdasági okok, nem pedig az érdekeltség felmerülése miatt. A bizonyítékok tehát nem igazolták, hogy a felperes az üzlethelyiség feletti érdekeltségéről tudott, enélkül pedig azt nem is jelenthette be. A rendkívüli felmondási indok valósága és okszerűsége körében a bizonyítási teher az alperesen volt, a felperes érintettségéről való tudomását azonban a perben nem tudta bizonyítani.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró Budapest Környéki Törvényszék 8.Mf.20.734/2014/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét megváltoztatta és a felperes keresetét elutasította. Marasztalta az alperes első- és másodfokú perköltségében, valamint az első- és másodfokú eljárási illetékben. A törvényszék a tényállást kiegészítette, megállapította, hogy a felperes a Hálózatfejlesztési csoport 2011. február 24-ei ülése előtt az ingatlant helyszíni bejárás alkalmával kétszer is megtekintette; a G. Kft. üzleti terve helyrajzi számot nem, de térképet és fényképet is tartalmazott az ingatlanról, amely alapján az üzlethelyiség beazonosítható volt.

Az elsőfokú bíróság helyesen indult ki abból, hogy a perben a felperes érdekeltségére vonatkozó ismereteit kellett feltárni, nem értékelte azonban teljes körűen azokat a tényeket, amelyekről a felperes tudott, vagy elvárhatóan tudhatott volna.

A felperes perbeli nyilatkozataiból megállapítható, hogy a döntés

meghozatalát megelőzően tudott arról, hogy konkrétan a J. ingatlanról van szó. Ezt a fénykép alapján is látta, és K.F. is tájékoztatta erről, a felperes a tárgyaláson pedig elismerte, hogy lakott is a J. lakás ingatlanban.

A törvényszék a felperesi előadásokra is figyelemmel nem értett egyet az elsőfokú bíróságnak a 2011. december 15-ei felperesi előadással kapcsolatos érvelésével. A bizonyítékok együttes értelmezésből az következik, hogy a felperes a lakás tulajdonjogáról tudott, az üzlethelyiségre vonatkozóan pedig bizonyos korábbi érdekeltségéről tett nyilatkozatot.

Az üzlethelyiség a tulajdoni lap szerint még 2002. március 19-én került a felperes szüleinek a tulajdonába, az édesapa tanúvallomása szerint a viszonya azonban 2008. környékén romlott meg a fiával, így alappal kérdőjeleződött meg, hogy a felperes az üzlethelyiség családi érdekeltségéről nem tudott.

A felperes munkaköri feladatai közé tartozott az új üzletek nyitásával kapcsolatos előkészítő tevékenységben való részvétel. Ezért elvárható volt, hogy a szülei számos lakás- és üzleti tulajdonáról kétség kívül tudva tisztázza, hogy a Sz.-n nyitandó üzlethelyiségben érintettek-e a hozzátartozói. Ezt az ingatlan-nyilvántartásba történő betekintéssel az édesapjával történő kommunikáció hiányában is megoldhatta volna. Mivel a javaslattételben -ily módon a döntési folyamatban- részt vett, az Etikai Kódexben előírt kötelezettségei betartása érdekében fel kellett volna térképeznie Sz.-n a szülei ingatlanait. Az érdekeltség objektív tény, amelyről való tájékoztatási kötelezettsége alól adott tényállás mellett nem mentesíti a felperest, hogy a szükséges információknak nem járt utána.

A törvényszék azt is megjegyezte, hogy K.Z. tanúvallomása szerint az üzlethelyiséget az L. Kft-nek csak 2012. februárjától, vagyis az üzletnyitást követően adta bérbe, és bár a tanú a kezdő dátumban nem volt biztos, de ezt cáfoló okirat a perben nem állt rendelkezésre. Az üzleti terv az L. Kft. szándéknyilatkozatát a bérbeadásról nem tartalmazza. A csatolt fényképfelvétel szerint a pályázat benyújtásakor az üzlethelyiségben még egy bőrdíszmű bolt működött. Mindezek ellenére a felperes a pályázati anyagot a Hálózatfejlesztési csoport elé vitte, és a hozzájáruló döntést maga is megszavazta.

A törvényszék álláspontja szerint ha konkrétan nem is tudott a felperes a szülei üzlethelyiségen fennálló tulajdonáról, munkaköréből fakadó lényeges kötelezettségét legalább súlyosan gondatlanul megszegte, amikor úgy vett részt a döntéshozatalban, hogy azt előzetesen nem tisztázta, ezért a vizsgálat során tett nyilatkozata alapján okkal vélte úgy az alperes, hogy az Etikai Kódex szabályait megsértve vett részt a döntéshozatalban, és a tájékoztatási kötelezettségét is elmulasztotta. Így a rendkívüli felmondás az Mt. 96. § (1) bekezdés a) pontja alapján jogszerű.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésével az elsőfokú bíróság közbenső ítéletének

helybenhagyását kérte az alperes perköltségben marasztalásával. Hivatkozása szerint a törvényszék iratellenes megállapítást tett az ingatlan helyszíni bejárására vonatkozóan, mert csak az utcáról tekintették meg az ingatlanokat. Annak megállapítása pedig, hogy a G. Kft. üzleti terve a helyrajzi számot nem tartalmazta, indokolatlan volt, mert azt már az elsőfokú ítélet is rögzítette. A másodfokú bíróság a tényállás kiegészítésével megsértette a Pp. 206. § (1) bekezdését, és arra biztosított lehetőséget, hogy az érdemben helyes közbenső ítéletet jogszabálysértően (a Pp. 250 - 254. §-ban foglaltakkal ellentétesen) megváltoztassa.

A törvényszék az Mt. 89. § (2) bekezdésben, a 96. §-ban foglalt rendelkezéseket megsértette, mert olyan okra hivatkozással utasította el a keresetet, amely a rendkívüli felmondásban nem szerepelt. A közölt intézkedés alapján csak az volt vizsgálható a perben, hogy bizonyította-e az alperes, miszerint tudott arról a felperes, hogy az üzlethelyiség a szülei tulajdonában van. Ettől eltérő okot vizsgált a törvényszék, miszerint „a munkaköréből fakadó lényeges kötelezettségét legalább súlyos gondatlanul megszegte, amikor úgy vett részt a döntéshozatalban, hogy azt előzetesen nem tisztázta”.

Iratellenes a törvényszék megállapítása, miszerint a felperesnek munkaköréből fakadó kötelezettsége lett volna a pályázattal érintett ingatlan tulajdonosi szerkezetének a vizsgálata. Ilyen kötelezettsége sem a felperesnek, sem más alperesi munkavállalónak nem volt. Erre vonatkozóan a korábbi gyakorlatot rögzítő igazgatói utasítás sem tartalmaz előírást. A vizsgálati jelentés ellenkező esetben erre vonatkozóan a jövőre nézve nem tett volna ajánlást. A tulajdonosi viszonyoknak azért sincs jelentősége, mert nem az alperes létesített bérleti jogviszonyt az üzlethelyiségre.

T.M. tanúvallomása alátámasztotta, hogy a felperesnek nem volt előzetes vizsgálati, okirat- beszerzési kötelezettsége, tulajdoni lap, bérleti szerződés beszerzésére más ügyekben sem került sor. A G. Kft. ügyvezetője, M.M. vallomása szerint K.F.-vel tartotta a kapcsolatot, nem pedig a felperessel.

K.F. tanú szerint a felperes a J. utcai üzletet nem különböztette meg, ugyanolyan kritériumokat követelt meg tőle, mint más üzletektől.

F.Z. tanúvallomása megerősítette, hogy az új üzlet nyitásakor az alperes gazdasági érdekei és biztonsági szempontjai alapján döntött.

E bizonyítékok értékelését a törvényszék elmulasztotta, indokolásából mellőzte, ezért megsértette a Pp. 206. §, 221. § előírásait.

A törvényszék a felperes 2011. december 15-ei nyilatkozatai értékelésénél elmulasztotta figyelembe venni azon szintén jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozatát, amikor a tulajdoni lap ismeretében előadta, hogy nem volt tudomása arról, hogy az üzlethelyiség a szülei tulajdonában lenne. A tulajdoni lap alapján pedig megállapítható, hogy az üzlethelyiséggel kapcsolatban a

felperesnek soha nem volt semmiféle jogosultsága. Ezt az alperes is megállapíthatta volna, ha nem mulasztja el a tulajdoni lap másolatának beszerzését.

A törvényszék összekeveri azt, hogy tudta, vagy tudnia kellett volna a felperesnek az üzlethelyiség tulajdoni viszonyairól. A logika szabályaiból következően ha alappal kérdőjeleződött az meg, hogy az üzlethelyiség családi érdekeltségéről tudott, akkor nem kellett volna utánanézni bárminek is, hiszen tudott róla. Az alperes azonban a perben nem bizonyította, hogy a felperes tudott a szülei perbeli ingatlanon fennálló tulajdonjogáról.

Aggályos és iratellenes a törvényszék megállapítása, miszerint elvárható volt a felperestől annak tisztázása, hogy a nyitandó üzlethelyiség tekintetében érintett-e valamelyik családtagja. A rendkívüli felmondásban az alperes sem rótta fel, hogy az ingatlan-nyilvántartásból nem tájékozódott, így ezt a törvényszék sem tehette volna, ugyanúgy az alperes nem vitatta azt a tényt, hogy a szerződő partnere a G. Kft. az L. Kft.-től bérelte az üzlethelyiséget, de ez K.Z. és M.M. tanúvallomásából is megállapítható. A Pp. 221. § alapján alappal várható el a törvényszéktől, hogy az általa kiemelt momentumokból következtetést vonjon le. A peranyagból megállapítható azonban, hogy a bérbeadásra vonatkozó szándéknyilatkozat hiányára az alperes nem hivatkozott. Ezt azonban T.M.-nek kellett volna jeleznie, de a szándéknyilatkozat rendelkezésre állt, e nélkül a Hálózatfejlesztési csoport nem hozott volna döntést.

A törvényszék nem fejtette ki, hogy milyen oksági kapcsolat állna fenn a Hálózatfejlesztési csoport perben vizsgált döntése és az üzlethelyiség hasznosítása között. Az alkalmazott szerződéses konstrukció eleve kizárja az érdekellentét felmerülését. Az oksági kapcsolat hiányzik, mert nem az alperesi döntés (G. Kft. pályázatának elfogadása) következtében került sor a szülők ingatlanának hasznosítására, az már korábban, ettől függetlenül az L. Kft. részére történő bérbeadással megtörtént.

A törvényszék ítélete a régi Mt. 96. §-ába ütközik, mert a felmondás okának valósága esetén sincs a munkáltató oldalán olyan jelentős érdeksérelem, amely az azonnali hatályú munkaviszony megszüntetést eredményezhetné (EBH2004.1055.).

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem nyújtott be.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem megalapozott.

Helytálló a felülvizsgálati érvelés, miszerint csak a rendkívüli felmondásban közölt indok vizsgálható a perben, az indokolást utóbb nem lehet kiegészíteni (BH1994.224.).

A rendkívüli felmondásban az alperes az érvényes etikai normákra és az Etikai Kódex pontjának megjelölésével arra hivatkozott, hogy a perbeli ingatlanban történő Telenor üzlet megnyitásáról hozott döntést megelőzően nem tájékoztatta a munkáltatót a szülei azon fennálló tulajdonjogáról, holott erről tudnia kellett, hiszen az

üzletet olyan ingatlanban helyezték el, amely a családja érdekeltségébe tartozik.

A felperesnek felrótt magatartás tehát etikai szabálysértés, amely etikai norma a felperes munkaszerződésének a részét képezi. Ezért a bírói gyakorlatra tekintettel a munkaszerződés részének minősülő etikai szabály megsértése, mint az együttműködési kötelezettség megsértése a munkaviszony megszüntetése indokaként szolgálhat (EBH2004.1055.).

Az Mt. 96. § (2) bekezdés alapján alkalmazandó Mt. 89. § (2) bekezdés szerint a munkáltatót nemcsak az etikai szabálysértés valóságának, hanem annak a bizonyítása is terhelte, hogy ezzel egyúttal rendkívüli felmondás alapjául szolgáló minősített kötelezettségszegést is megvalósított a munkavállaló, amely az Mt. 96. § (1) bekezdés a) pontja jogszerű alkalmazását lehetővé tette. Bizonyítást nyert, hogy az alperes szerződéses partnere olyan ingatlan bérleményben nyitott T. üzletet, amely a felperes szüleinek a tulajdona; az üzletnyitásra vonatkozó döntés meghozatalában a felperes részt vett. E körülmények folytán pártatlansága megkérdőjelezhető, az Etikai Kódexben szabályozott érdekellentét lehetősége tehát felmerült.

Ennek fennállását vagy hiányát az Etikai Kódex 2. pontja szerint mindenkinek önállóan kell felmérnie, és érintettségről, vagy érdekellentét fennállásáról haladéktalanul tájékoztatni kell a közvetlen felettest. A felperes ezen körülmények feltárására vonatkozó tájékoztatói kötelezettségének nem tett eleget, amikor általa is elismerten olyan ingatlanban történő üzletnyitás lehetőségéről tárgyalt, amelyben lakástulajdona állt fenn. E körben gondatlanságára helytállóan következtetett a törvényszék a lakástulajdon és az üzlethelyiség vásárlásának, a szülővel történő kapcsolattartás megromlásának időpontjából, valamint az üzlet elhelyezkedésének felperes általi ismeretéből. Ez utóbbi vonatkozásában a törvényszék F.Z., és K.F. tanúk vallomását helyesen értékelte. E körben ugyanis nem annak van jelentősége, hogy az ingatlanban tartottak-e helyszíni bejárást, hanem azon felülvizsgálati kérelemben sem vitatott ténynek, hogy a felperes tudta a helyszíni megtekintés, továbbá a becsatolt térkép és fénykép alapján, hogy földrajzilag az üzlethelyiség mely társasházi ingatlanban helyezkedik el.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok jogszerű mérlegelésével vonta le azon következtetését, hogy az alperes a perben nem bizonyította, miszerint a felperes tudott arról, hogy az üzlethelyiség a szülei tulajdonában van, és ezt tudomása ellenére szándékosan nem jelezte. A törvényszék a felperes súlyosan gondatlan kötelezettségszegését amiatt állapította meg, hogy úgy vett részt a döntéshozatalban, hogy előzetesen nem tisztázta munkaköri kötelezettsége ellenére, hogy a szüleinek az üzlethelyiségen tulajdonjoga áll fenn (másodfokú ítélet 8. oldal utolsó bekezdés).

A felperes ismereteiről a tanúvallomások és a vizsgálat során tett nyilatkozata áll rendelkezésre. Ez utóbbiból a törvényszék

helytállónan következtetett arra, hogy a felperes a lakás tulajdonjogáról konkrétan tudott, az üzlethelyiségre vonatkozóan valamely érdekeltségéről tett nyilatkozatot. A körülmények feltárásában való mulasztása tehát megállapítható.

A felperes ezen etikai normaszegése a munkaköri kötelezettségei körében a munkaszerződése alapján értékelendő, nem pedig a felülvizsgálati kérelemben hivatkozottak szerint. Az üzletnyitásra vonatkozó konkrét adatgyűjtés a tanúvallomások és a munkahelyi gyakorlat alapján nem a felperes tételes munkaköri kötelezettsége volt, de a régió lakosságértékesítési vezetőjeként annak eredményeként neki kellett az előterjesztést a Hálózatértékesítési csoport ülésén előterjesztenie. Érintettsége gyanúja esetén tehát az Etikai Kódexből kifolyólag neki a tényeket tisztáznia kellett volna.

Helytálló a felülvizsgálati érvelés azonban az üzlethelyiség bérbeadásának időpontjára, az L. Kft. szándéknyilatkozatára vonatkozó másodfokú ítéleti megjegyzés kapcsán. Az alperes a rendkívüli felmondásban és a perben sem vitatta, hogy a G. Kft. az üzlethelyiséget az L. Kft.-től bérelte, és a pályázatát is ekként terjesztette elő az üzlet nyitására vonatkozóan. A peradatok nem támasztják alá azon - hallgatólagos - törvényszéki következtetést, miszerint a bérleti szerződés a pályázat beadására visszamenőleges hatállyal született volna.

Az Mt. 96. § (1) bekezdés a) pontja alapján a munkaviszonyt a munkáltató megszüntetheti, ha a munkavállaló a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét jelentős mértékben, súlyos gondatlansággal, vagy szándékosan megszegi.

Akkor jogszerű az erre alapított rendkívüli felmondás, ha a három konjunktív feltétel egyidejűleg fennáll. A perbeli esetben azonban a minősített kötelezettségszegés megállapításához szükséges munkáltatói jelentős érdeksérelem hiányzik. Az üzletben a felperes érintettsége az üzlethelyiségen fennálló szülői tulajdonjog miatt állapítható meg. Az Etikai Kódexben szereplő személyes haszon, előny azonban nem merül fel tekintettel arra, hogy a szülők az üzlethelyiséget a T. üzlet megnyitását megelőzően hasznosították az L. Kft.-nek történő - továbbhasznosítást is magába foglaló - bérbeadással.

A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (4) bekezdés alapján hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú közbenső ítéletet helybenhagyta.

A Pp. 78. § (1) bekezdés alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes fellebbezési és felülvizsgálati eljárási költsége, valamint a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés alapján a fellebbezési és a felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére meg nem határozható pertárgyérték alapján, mivel a Kúria közbenső ítélettel csak a jogalapról döntött.

Budapest, 2015. november 25.

Dr. Hajdu Edit s.k. a tanács elnöke, előadó bíró
Dr. Tallián Blanka s.k. bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna
s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

Nné

tisztviselő